

עטרת תפארת

**יוצא לאור ע"י בית המדרש עטרת צבי
ע"ש שר בית הזוהר הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זי"ע**

פנינים יקרים ממורינו הרב שליט"א

הרה"ק הישועות משה זי"ע מביא בשם אביו הרה"ק האמרי חיים זי"ע דמפרש המשנה (אבות פרק ד') איזהו עשיר השמח בחלקו דהיינו בממון שנתן לצדקה, כי שאר הממון שצבר לא ייקרא חלקו שהרי ליום פקודה אין מלווין לו לאדם לא כסף ולא זהב {את כל אלו יותר ליוורשיו} רק הכסף שנתן לצדקה ילוונו לעולם העליון, אם כן איפוא, רק זהו חלקו לאמיתו וזהו שאומר התנא איזהו עשיר {האמיתי} השמח בחלקו, שנותן צדקה (היינו חלקו) בשמחה, בהכירו בכך שהיא היא חלקו, ומוסיף הישועות משה זי"ע מדיליה: וכבר אמרו מה גדולה היא הרחמנות על אדם שכל ימי חייו נחשב לעשיר מופלג, אך בעלות נשמתו לעולם האמת והנה - היא דלה וענייה, אז מתברר (לו) שכל ימיו עבד ועמל עבור זולתו, אך לעצמו - לא הותר מאומה... ובשיחתו עם אחד הנגידים בעניני צדקה אמר לו כהאי לישראל: מבין אני שהנך מבקש לדאוג לבניך להותיר להם מממוןך, והנה שני בנים יש לך, הבה איפוא - תחלק את כל הונך לשלושה חלקים, ותותיר שני חלקים לבניך ואת החלק השלישי קח לעצמך להנאתך ולטובתך הנצחית זה שנשאר חלקך לעד (התמיכה במוסדות תורה ונתינת צדקה).

עוד מהרה"ק הישועות משה זי"ע על הכתוב (במדבר כ"ח י') עולת שבת בשבתו, יש לומר: שההתעלות של כל יהודי ביום שבת קודש (עולת שבת) היא בשבתו - תוצאה ופרי עמלו והשקעתו בהכנה דרבה אליה, עד שתוכל להיקרא שבתו (היינו שבת שלו) ומביא את פירוש זקינו הרה"ק האהבת ישראל זי"ע על הא דאמרינן בזמירות ליל שבת קודש: כל מקדש שביעי כראוי לו.. שכרו הרבה מאד על פי פעלו, דלכאורה הוי כרתתי דסתרי דאם שכרו הרבה מאד כיצד היא מגביל ואומר על פי פעלו וביאר הרה"ק זי"ע דאה"נ דשכר השבת היא רב וגדול למאד, אולם ריבוי זה תלוי באיכות ובכמות ההשקעה שמשקיע האדם על מנת לזכות בזה, משל למה הדבר דומה לעסק המניב תשואת רווח של מאה אחוז שהוא אכן רווח גדול אך כמובן שסכום הרווח תלוי בהשקעה, ולדוגמא: המשקיע מאה דולר בעסק והרוויח מאה אחוז זה מסתכם במאה דולר נוספים אך מי שמשקיע מליון דולר והרוויח מאה אחוז אזי נוסף לו עוד מליון דולר.. כן הדבר בקדושת השבת, אמנם שכרו הרבה מאד, אבל מידת הרווח תלויה על פי פעלו - בכמות ההשקעה, באם יכין עצמו כראוי אזי יזכה להתעדן בקדושתה.

הרה"ק מצאנז קלויזנבורג זי"ע נזדמן פעם בידו לרכוש בנין גדול ורחב ידיים לצורך ישיבתו הק', והביא עובדא קדישא מזקינינו הק' בעל עטרת צבי מזידיטשוב זי"ע שהיה שרוי פעם בדחקות גדולה מאד ונתנו לו מן השמים אבן יקרה (יהלום), אך העט"צ זי"ע ביקש מהשי"ת שיקח ממנו את האבן, ואמר: אני איני רוצה להשתמש בזה, אבל בוא יבא זמן שאחד מיוצאי חלציי יצטרך לכך וימצא את היהלום, וסיים הרה"ק מקלויזנבורג זי"ע: סבורני כי עתה נתגלגל אותה היהלום בידינו.

הרה"ק החקל יצחק זי"ע בהקדמתו לספרי אביו הרה"ק האמרי יוסף מספינקא זי"ע מביא: שמעתי מאמו"ר בשם רבינו הק' רבי צבי הירש מזידיטשוב זי"ע שהעיד פעם אחת על עצמו: כי מכריזין עליו ברקיע - בכל ביתי נאמן הוא (במדבר י"ב ז') שכן למרות כל ידיעותיו בכל השמות הקדושים סגולותיהם ופעילותיהם - לא השתמש מעולם באף אחד מהם.

בספה"ק מאור ושמש: על הכתוב לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו, 'לרב' - פירוש: לאיש רב פעלים וצדיק גדול תרבה נחלתו - שתתן לו נחלה רבה שבה ניצוצות רבות ויקרות, ואין הכוונה על אורך ורוחב השדה והכרם, רק על ריבוי הניצוצות שהם נחלתו באמת ולו יאתה להעלותם, ולמעט תמעט נחלתו, פירוש: לאדם שאינו גדול הערך כל כך להעלות הניצוצות הקדושות - תתן לו נחלה שיש בה ניצוצות מועטים (לפי כוחו) ולזה היה הגורל (בחלוקת הארץ) מפני שלא היה ביכולת לידע שיעור כוחו של כל אחד מישראל (עד כמה הוא יכול) להעלות הניצוצין הקדושים, לכן היה הגורל מודיע וצווח שהוא (הנחלה) עלה לפלוני במקום פלוני. ובנות צלפחד כשבאו לבקש את נחלת אביהן, הייתה טענתן בפיהן: שביכולתם להעלות הניצוצות הקדושים מנחלת אביהם, ולכן ויקרב משה את משפטן לפני ה' לידע אם כדבריהם כן הוא, והשי"ת ענה: כן בנות צלפחד דוברות.

ועוד בספה"ק מאור ושמש: והנה שמעתי מהצדיקים רבותינו ז"ל שבימי בין המצרים מי"ז תמוז עד תשעה באב ישנם כ"א יום, והם כנגד כ"א יום שבין ראש השנה עד הושענא רבה אלא שימי בין המצרים הם בהעלם ואלו שמן ראש השנה עד סוכות הם באיתגלייא ולכן קוראים בתורה בימי בין המצרים בפרשת פינחס ששם מוזכרים כל הקרבנות של כל המועדים - פסח, שבועות וסוכות ועי"ז נעשה כלי שיוכל למשוך אח"כ במועדות בזמנם אורות לכלים האלו כידוע לנבונים.

החמימה, לכן גם הוא קיבל שכרו בעוה"ז.

ובתפארת שלמה על הפסוק זה האשה אשר תקריבו לה' כבשים בני שנה תמימים: 'כבשים' רומז לכובש את יצרו, 'בני שנה' שהוא נקי מחטא כתינוק בן שנה בלא חטא רק 'תמימים יהיו' ע"ד שנאמר תמים תהיה עם ה' אלוך וזה עיקר הקרבן.

הדברי ישראל זי"ע מביא בשם זקינו הרה"ק מקאזמיר זי"ע על הפסוק (ירמיה י"ז י"ג) מקוה ישראל ה' דישראל הם בחינת מקוה וכשם שמקוה מטהרת את הטובלים בתוכה, כך כשטובל ומבטל עצמו בתוך כלל ישראל עי"ז הוא מטהר עצמו, וכמו שבמקוה צריך להיות מכוסה כל גופו שלא יתראה כלום לחוץ ורק אז מיטהרים כמו"כ בישראל - צריך שיטבול ויתבטל ויכליל עצמו

בתוך כלל ישראל, שלא יירא ממנו לחוץ שום התנשאות, וכשם שבמקוה אין להדר אחר מים צלולים (עיין ברכות כ"ה ע"ב) כמו כן בישראל אין להדר ולהתחבר ולהתבטל בין החסידים המפורסמים דווקא, וזה שבא הכתוב וייחסו לפינחס אחר אהרן, ללמדנו: דלא ח"ו מחמת גבהות והתנשאות עשה מה שעשה אלא אדרבה מתוך ענווה והתבטלות כפי שכתוב אצל זקינו אהרן ונחנו מה וזה מדוייק בקרא בקנאו את קנאתי 'בתוכם' שלא פעל מחמת התנשאות ח"ו, רק אדרבה 'בתוכם' הוא התבטל בענווה בתוך כלל ישראל.

בספר הק' אמרי פינחס מהרה"ק מקאריץ זי"ע: ויאמר ה' אל משה עלה אל הר העברים ונכתבה פרשה זו בסמוך לפרשת בנות צלפחד, ואפשר לומר: דאיתא בגמ' (חולין ז') גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן דאיתא בשם האר"י ז"ל דאיתפשטותא דמשה היא בכל דרא ודרא בכל צדיק וצדיק וזה אינו יכול להיות בחייו ולכן איתא בחז"ל הלשון משה שפיר קאמרת שנתלבש בהם נשמת משה רבינו, לכן משה רבינו אף שלא היה לו נחלה (מחמת שהיה לוי) מ"מ ייזכר שמו לדורות באופן הנ"ל שיתלבש בנשמות הצדיקים וזו הייתה טענת בנות צלפחד שאם לא יקבלו נחלה הרי לא ייזכר שם אביהם כנ"ל.

עוד מהרה"ק מקאריץ זי"ע: בזמן הזה שהוא ימי בין המצרים שאז ח"ו שליטת הנחש הקדמוני צריכים לתת חיות חדשה בזמן ע"י עסק התורה הקדושה בפרשיות השייכים לשלושה שבועות אלו המדברים מעניני קרבנות ושאר ענינים גדולים.

כן מביא הישועות משה זי"ע בשם הרה"ק מאפטא בעל אור לשמים זי"ע (יומא דהילולא דיליה השבוע ביום רביעי כ"ה תמוז) מה שמובא בספרו הק' על הפסוק (פר' ויחי) גד גדוד יגודנו והוא יגוד עקב - 'ג' ד' נוט' גומל דלים', הגומל חסד לזרע ישראל בכל כוחו אזי 'גדוד יגודנו' - כתות של מלאכי השרת סובבים אותו ושומרים עליו מכל דבר רע ח"ו, ובהמשך והוא יגוד עקב - 'יגוד' הוא לשון כריתה (כמו גודו אילנא - דניאל ד' י"א) עקב רומז לנחש הקדמוני (היצה"ר) דכתיב בו (בראשית ג' ט"ו) ואתה תשופנו עקב אשר ע"י החסד זוכה הוא גם להכרית היצה"ר ממנו. והוסיף הרה"ק הישועות משה זי"ע מדיליה ודייק בדברי הרה"ק מאפטא זי"ע שמשמש במילים 'הגומל חסד לזרע ישראל' - דהיינו שהוא גומל חסד להקים זרע ישראל דורות

ישרים ומבורכים שיהא להשי"ת נחת רוח מהם, אזי כתות של מלאכי השרת סובבים אותו ושומרים עליו מכל דבר רע.

בספר שפתי כהן (מתלמידי גורי האר"י): וידבר ה' אל משה לאמר פינחס בן אלעזר וגו', הקב"ה צוה למשה שיאמר לישראל שכל מי שעושה טובה עם ישראל וכדו' אין הקב"ה מקפח שכרו ונוצר לו חסד אף אם לא עשה הכל בכוחותיו כמו כאן אצל פינחס שנעשו לו עשרה ניסים שסייעו בעדו ועכ"ז קיבל שכרו משלם וכן הוא במשנה באבות: וכל העוסקים עם הציבור וכו' שזכות אבותם מסייעתם ועכ"ז מסיים התנא: ואתם מעלה אני עליכם כאילו עשיתם.

באגרא דכלה מביא בשם הרה"ק הרבי ר' מיכעלע מזלאטשוב זי"ע על הפסוק (בפרשתנו) ליצר משפחת היצרי לשלם משפחת השלמי, 'ליצר' - היינו מי שמתחבר ח"ו ליצר הרע הרי משפחת היצרי - יש לו כמה אנשים שמסייעים אותו לילך ח"ו אחר יצרו הרע, אך 'לשלם' - מי שרוצה להשלים מעשיו לטוב בעבודת השי"ת הרי משפחת השלמי - יש לו אנשים טובים שנטפלים אליו ועוזרים לו להשלים עצמו כראוי.

בספר מלא העומר מהרה"ק המהרא"ל ציץ זי"ע מביא טעם על קבלת שכר על מצוות צדקה בעוה"ז הרי שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, ומבאר: דהיות וע"י הצדקה מחיה הנפש בעוה"ז לתת לו חיות לכן גם הנותן מגיע לו טוב עוה"ז ושכרו כפול לעוה"ב ובה יובן מה דכתיב בפינחס בדין הוא שיטול שכרו - היות והוא קיים נפשות ונתן להם חיות בעוה"ז ע"י קנאתו דבה השיב את

קול צהלה ורינה
שפתינו תרננה

ברגשי גיל וחדווה נרים בזה כסא דברכתא ונשגרי
מעומקא דליבא ברכת מזלא טבא וגדיא יאה
קדם פני כש"ת

מורינו הרב שליט"א

לרגל שמחת אירוסיו בתו
עב"ג הבחור החתן
הרב **זרח כהנא שליט"א**
בן הרה"ג רבי **משה כהנא שליט"א**
נכד הרה"צ רבי **יצחק אייזיק כהנא שליט"א**
מו"צ בעדה החרדית - רב כיהמ"ד "ויכרון ישראל - זופניק"
ונכד הרה"ג רבי **אברהם נתן סופר שליט"א**

י"ה רעוא מן שמיא שיעלה זה הזיווג יפה, ויזכו
לבנות בית נאמן בישראל לתפארת המשפחה
המפוארה, דורות ישרים ומבורכים ורוב תענוג
ונחת דקדושה, מתוך השפעות טובות והרחבת
הרעת ומתוך עונג ושמחה, עדי נזכה לבנין בית
המקווה וכיאת משיח צדקינו כמהרה.
המברכים
מכון מעיינות הקודש